

POMÓC, OBLUDA!!!

Úvod:

Toto dobrodružství je určeno pro začínající hráče mezi 1-2 úrovní.

Text psaný takto: je určen jen pro PJ.

Text psaný takto: je určen pro hráče.

Příchod do vesničky Cilkular:

Družina dorazí do malé vesnice jménem Cilkular, která leží u malého rybníčku pod Bílými vrchy:

Jdete po pěkné kameny dlážděné cestě, jediné co vás trápí je veliká zima. Krajina je posypaná bílým sněhem který vám dosahuje sotva po kotníky. Na sever od vás vidíte v dáli velké hory, které jsou zde v Severní Tarii známé jako Bílé vrchy. U cesty je malá zasněžená cedule na které je nějaký nápis.

Postavy by se mohly podívat co je na ceduli napsáno. Nějaká z postav snad umí číst.

Pomalou jste setřeli sněhový po prášek a přečetli jste si co je na ceduli napsáno. Je tam vypálen nápis Cilkular a šipka směrem do malé nížiny před vámi.

Po dalším kilometru cesty jste vyšli na malý kopeček, ze kterého se vám naskytl krásný pohled na zasněžené střechy domů, z jejichž komínu se valí dým. Slunce pomalu zapadá a vy jste po dlouhé cestě dost hladoví a unavení.

Ted by měly postavy dorazit do údolíčka a všimnout si malého rybníčku, u kterého vesnice leží. Můžeš to popsat nějak takhle:

Pomalou scházíte z kopečku a krásný pohled na malou vesnici se vám přibližuje. Všimli jste si malé rovné bíle plochy která leží těsně vedle domů kterými končí vesnice. Okolo plochy jsou krásně bíle topoly. Plocha nemůže mít více jak 20 sáhů v průměru. Jdete pořád blíže k vesnici a poslední paprsky slunce vám svítí do očí.

Nyní musí postavy uvidět rybáře Marina, který na rybníčku chytá ryby. Má do ledu vytesaný 1 sáhový kruh, do kterého má nahozenou udici. Až postavy budou pouhých 20 metrů od vesnice, uvidí jak se Marin děsně vzteká a skáče na ledě, protože už 2 týdny nechytl žádnou rybu.

Už pouhých 20 sáhů vám stačí ujít a budete ve vesnici. Všimli jste si také, že na té bílé ploše sedí nějaká postava na malé židličce, je zabalená v kůži a vypadá to, že něco dlouhého drží v ruce. Taky jste si všimli že do té bílé rovné plochy je udělána díra.

Odsud postavy nemůžou poznat že jde o díru v ledě.

Najednou postava vyskočí ze židle a věc kterou drží v ruce, se prudce zohne a postava vši silou tahá dlouhou věc k sobě a natáčí vlasec. Ano, poznali jste, že jde o rybářský prut. Najednou se vlasec utrhne a vy uslyšíte ohromný výkřik. Poznali jste, že jde o několik po sobě jdoucích sprostých slov. Postava ještě několikrát zakleje, popadne židličku a odchází do vesnice. Nyní by měly postavy dorazit na kraj vesnice.

Ve vesnici:

Jdete po cestě a všímáte si že se už ve sněhu nebrodíte, ale pěkně našlapuje protože ve vesnici je všechen sníh ušlapaný. Cesta vede středem přes celou vesnici a po obou stranách vidíte pěkné dřevěné domky s kamennou podstavou a ze zasněženými střechami.

U domků jsi hrají malé kožené kuličky. Kuličky se k vám přibližují a vy rozpoznáváte, že jde o děti zabalené do kožešin. Mávají a křičí na pozdrav. Z jednoho domku rychle vyjde žena ošacená v kožené vestě a dlouhé sukni, má dlouhé černé vlasy svázané do velkého copu. Zamává vám na pozdrav a něco pošeptá dětem. Ty pomalu zajdou do domu a ještě jednou na vás zamávají.

Jdete dál a místy na ulici už ani není sníh. Pomalu se začínáte obávat, že zde ani není hospoda, ale vaše obavy se rozplynuly po pohledu na budovu, která má nad dveřmi ceduli na které je napsáno „U teplého bydla“.

Postavy by měly vejít a dozvědět se o útrapách rybáře Marina.

Otevřeli jste hrubé dubové dveře a před vámi se naskytl krásný pohled. Ale čeho jste si všimli nejdříve, bylo teplo. Teplo, které vás hned po vstupu ohromilo. Místnost má dřevěnou podlahu, strop drží velké trámy a uprostřed místnosti visí osvětlení, které je vyrobeno z paroží do nějž jsou zasazeny svíčky. Na stěnách jsou přidělány pohodně a dvě jsou také na trámech, které drží střechu. Jen málo stolů je volných a nevšimli jste si žádného dobrodruha, jen místní. Sotva po vašem vstupu na vás pár lidí zamávalo a nabídlo ať si přisednete.

Postavy by si měly přisednou k nějakým místním a pokud si sednou k nějakému volnému stolu přisedne k nim Pepa Zorich.

„Ahoj, vy jste teď přišli že ano? Odkud jdete a co hledáte tady?“ Ptá se vás menší muž okolo 35 let s krátkými vousy a do zadu česanými delšími vlasy, tvář má ozdobenou pěknými zelenými očima. „Ouu“ omlouvám se, já jsem Pepa Zorich, jsem zdejší švec a jsem děsně zvědavý na to co mi povíte, co je ve světě nového?“

Postavy si zde můžou odpočinout, nabrat ztracené životy a popovídat si s Pepou Zorichem o čemkoli, od nestvůr až po knížecí dcery. Všem bude naslouchat a pokusí se s postavami navázat na jejich téma. Může ještě každé z postav objednat jedno pivo a sobě si poručí medovinu. Postavy by se měly zeptat, jak se daří vesnici, co je nového nebo co vesnici sužuje.

„Ale tak, vesnici nesužuje nic, jen rybář Marin má problémy, posledních pár týdnů mu vůbec neberou ryby a když už, tak se mu utrhne vlasec, myslí si že se do rybníka nastěhovala nějaká obluda. A že sežrala všechny ryby. A že, když nahodí vlasec s nějakou malou rybkou tak mu to tu rybku sní a utrhne mu to i vlasec. Samozřejmě, že když je zima tak většina ryb spí, ale sem tam mu nějaká ta rybka zatahala a on ji ulovil. Ale teď už dlouho nic.“

Pokud se postavy budou ptát na rybáře Marina, Pepa Zorich kývne hlavou na muže, který sklesle sedí u pultu a popíjí pivo. Postavy se mohou dát do řeči přímo s rybářem a když ne, tak na něj určitě někde narazí. Konverzace sním je nepříjemná a občas prohodí nějaké sprosté slovo. Ale, když se ho postavy začnou vyptávat na ryby a na obludu, tak se s postavami dá velice rád do řeči.

„Ach ták, vy se ptáte na tu obludu co mám v rybníku. Ha! Tož to je taka svině, že bych ji velerád vykuchal, ale nikdy jsem ji ani nezahlídl, ale vím, že tam je a že je velká. Hele, pánové, vidím, že u sebe máte nějaké zbraně, nechtěli by jste pro mě něco udělat? Ovšemže zaplatím. Každému po 3 zlat'ácích, když tu potvoru vytáhnete a zabijete. Domluveno?“

Postavy by měly přijmout, ale pokud je to ve vašem světě málo, tak můžete klidně přidat. Jelikož se pomalu blíží noc, tak by se postavy měly najíst a vyspat. Rybář na ně bude ráno čekat před hospodou v domluvený čas.

U rybníku:

„Tak jsem tady, mám prut, mám malou rybku a teď vám ukážu, jaká je ta svině čubka.“ Postavy by měly být kolem dopoledne s rybářem na rybníku a on si pomalu začne chystat udici.

Rybník je celý zasněžený a k otvoru v ledu vede rybářem vyšlapána cesta, okolo kruhového otvoru je sníh shrnutá do vody a tam si právě teď rybář dává svou židličku. Okolo celého rybníka jsou vysoké, krásně zasněžené topoly a kousek vedle vás je stavidlo. Voda, která teče pomalu ze stavidla, si vyhloubila malou strouhu, která teče dál od rybníka až vtéká do daleko většího rybníka dál na sever od vesnice.

Postavy by se teď měly asi půl hodiny nudit a rybář by měl netrpělivě čekat až mu ta bestie zabere. V momen když začne postavám docházet trpělivost, rybář najednou vyletí ze židle, škubne s prutem a začne jej tahat k sobě a rychle natáčet vlasec.

Můžeš to popsat takhle: *Nečině se díváte na rybáře jak tam jen tak sedí v kožichu a netrpělivě zírá do vyhloubené díry v ledu. Tu najednou sebou škubne vyskočí ze židle a začne tahat prut k sobě a přitom natáčet vlasec.*

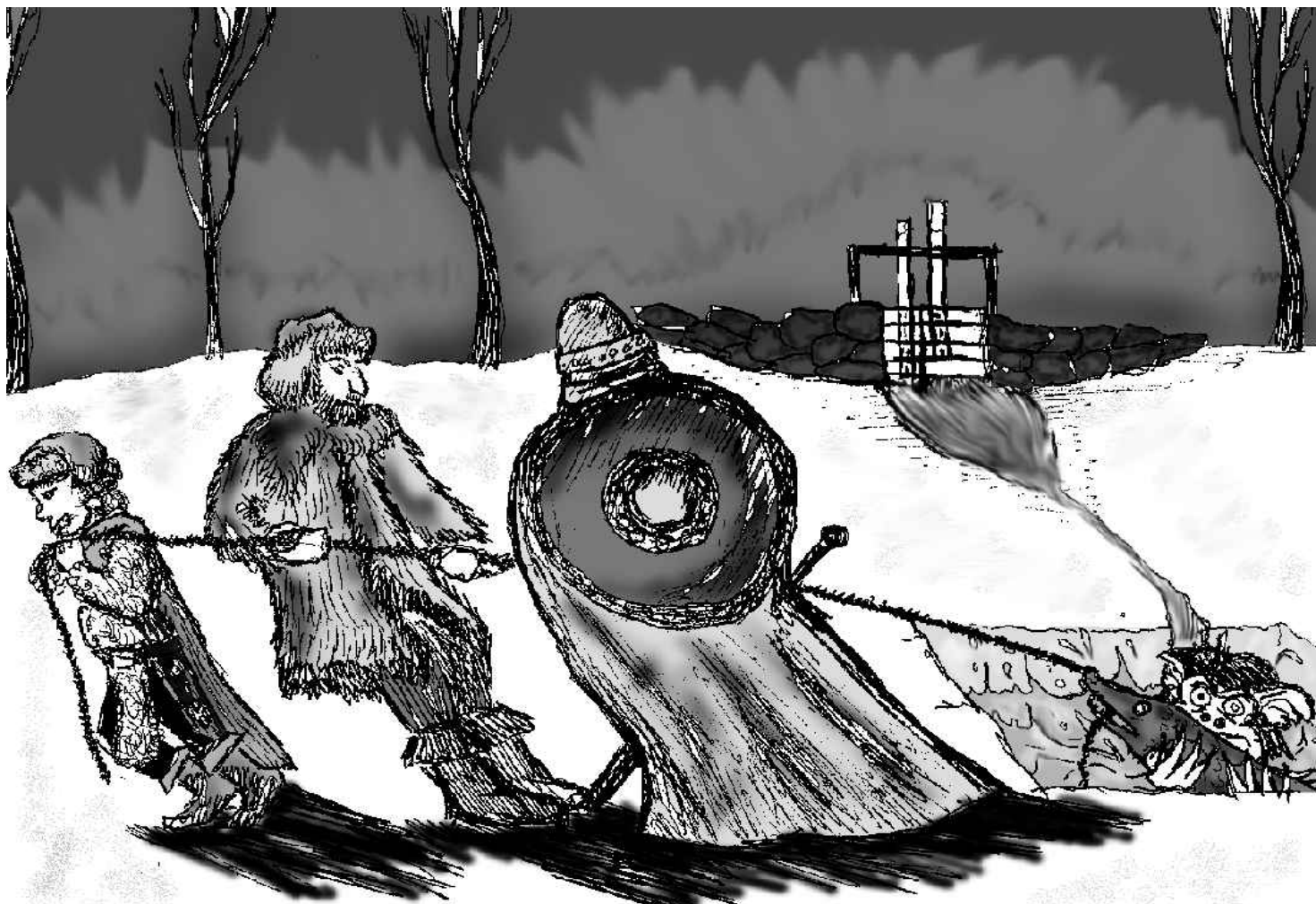
Postavy mu můžou pomoci tím, že chytanou prut taky a budou tahat všichni, ale nakonec se vlasec utrhne. *„Krucifix! Já se na to vyseru herdek, stačil ještě metr a byla by venku!“ Vykřikl rybář a praštil prutem do ledu. „Příště na tu zasnou obludu místo vlasce hodím provaz, stím už si neporadí.“ „No jo! Proč mě to nenapadlo dřív, provaz na ní na sviňu!“*

Pěkná štika nebo tlustý kapřík?:

Zde se už blíží konec. Rybář vytáhne z domku lano, omotá ho kolem stromu u rybníka, na konec lana navěsí aspoň tři háčky a tři malé rybky, které měl doma už od podzimu, schované v ledu z rybníka.

Hodí lano do vody. Za pár minut se nestvůra chytne a začne lanem škubat, ale lano nepovolí. Rybář s pomocí postav bude ze všech sil tahat a v díře v ledu se objeví ohromná hlava štiky. Už bude téměř venku když se z díry v ledu vynoří hlava vodníka a štiky pevně chytne...

Taháte a taháte „už je skoro venku,“ křičí rybář, ale najednou se z vody začíná vynořovat nějaká opravdová obluda. Tmavě zelené vlasy a světle zelená kůže jasně nasvědčuje, že jde o vodníka. Jeho veliké modré oči vypadají smutně, ale odhodlaně. Vodník chytí štika a pevně ji sevře v rukácha a nepustí ji, ať taháte jak taháte.

Najednou se vodníkovy fialové rty rozmluví a on na vás zakřičí jemným skřehotavým hláskem: „Nechte ji! Vy vrazi! Nechte moji štičku! Dám vám největšího kapříka co tu je, když štika pustíte, prossíimm!“

Nyní záleží na postavách co udělají. Buď pustí štika výměnou za obrovského kapra nebo vytáhnou štika. V takovém případě, vodník tento rybník prokleje a ryby zde téměř vyhynou.

Nejpravděpodobnější však je, že štika postavy pustí a s vodníkem i s rybářem se dohodnou na tom, že štika nebude žrát všechny ryby ať zbude i na rybáře. A tak budou všichni spokojeně žít v harmonii. Rybář postavám dá 3zl a postavy se odeberou za dalšími záhadami a zlostmi...

KONEC